

Nytte deraf, saa skal der lægges Told derpaa, hvorimod det skal kunne gaa frit, naar det gaar udenom Industrien. Jeg formoder, at Meningen dermed er, at man vil beskytte den indenlandske Brændefabrikation, om jeg saa maa falde det, eller det indenlandske Stovbrug, og det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt) udtalte ogsaa ved anden Behandling, at det da foreliggende, tilsvarende Forslag tilfattede at beskytte og fremme den danske Stovkultur i Sylland. Jeg skal oplyse, hvor forfæret man ser paa Sagen, hvis man tror, at det skal blive Følgen. Det ærede 4de Medlem for 6te Kreds (Sehested), der var den egentlige Ordfører for Vædringsforslaget Nr. 21, og som talte imod, at Brænde skulde kunne gaa frit, naar det havde den flemme Egenkab at kunne tjene som Raastof for Industri, mente, at der navnlig var Fare for, at disse Brændestykker skulde blive brugte af Cellulosefabrikker. Jeg skal gøre opmærksom paa, at det er ikke Cellulosefabrikkerne, der bruge saadant Raabrænde, men væsentlig Trælibrierne, som ere en ganske naturlig indenlandsk Industri, der simpelt hen bestaar i at sibe Grantræstykker om til Træmaster. Denne simple Fabrikation, der er saa naturlig, vil man nu lægge Hindringer i Vejen ved at lægge Told paa det nødvendige Raastof. Der har imidlertid ogsaa tidligere været en Cellulosefabrik her i Landet, og der er, som de Herrer maatte vide, i Færd med at opstaa en anden saadan Fabrik nede ved Roskilde Fjord. Det er mig bekendt, at den sidste er fortrinnsvis anlagt paa Eksport; man ønsker at sælge den tilvirkede Cellulose i Udlandet. Nu, da en Eksport vil træde i Konkurrence med Udlandet, lægger man Byrder paa denne Industri ved at lægge Told paa Kul og paa Raastoffet Brænde, og derved vil man fremme den indenlandske Industri. Jeg røber ingen Hemmelighed ved at sige, at det har været under Overvejelse at omdanne Papirfabrikken ved Silkeborg til en Cellulosefabrik, og det første, man gjorde, var, at man purgte Finansministeriet, om de ydste Skove kunde levere Grantræ. Man fik til Svar, at det var kun i temmelig ringe Omfang, at der var Grantræ at faa i Sylland, i disse bejlig ydste Plantager, som der tales saa meget om. Naar Industrien kommer og vil have Grantræ, saa svarer man, at der er kun meget lidt. Man ønskede at faa en 6000 Favne, og man kan maatte faa 500. Der var altsaa Tale om en Fabrikation, som kunde blive en ypperlig Kunde for alle de ydste Granstove 100 Mar frem i Tiden,

og hvor de, der producerede Grantræ, kunde opnaa udmærkede Priser, langt højere, end de nu kunne opnaa; og saa kommer man og lægger Told paa Kul og paa Brænde for den Slags Fabrikker. Men saa siger naturligtvis Industrien, der vil optræde som Køber af Grantræer i Sylland: Nej mange Tak, naar I lægge saadanne Hindringer i Vejen for os, bliver der intet af den Fabrikation. Saa saa Producenterne i Sylland at se, hvorledes de kunne blive af med deres Grantræ. Man ræsonerer som saa: Vi vilde at fremme den danske Industri, saaledes at vi kunne komme til at konkurrere paa Verdensmarkedet, at vi kunne komme til en Eksport, thi en Industri vil aldrig virke sundt og livskraftig, naar den ikke kan udvikle sig til en Eksportindustri. Men naar man saa under Foregivende af at ville beskytte Industrien, gaar hen og lægger Told paa Kul og Brænde, saa gør man enhver Eksport omtrent til en Umulighed. Det er den Kærlighed, som Landstinget synes at ville vise den danske Industri.

Medens jeg har Ordet, maa det være mig tilladt at benytte Lejligheden til at beklage, at en Hensætning, som jeg gjorde ved 2den Behandling med Hensyn til en Position, nemlig Chokolade, ikke synes at have bragt Udvalget til at gøre noget. Jeg maa derfor maatte, forinden Sagen forlader dette Ting, dog henlede den ærede Finansministers Opmærksomhed paa, at som det nu staar i Lovforslaget, som det vil gaa fra Landstinget, hvor Sukker, der jo er en meget stor Bestanddel af Chokolade, i det mindste 50 pCt., maatte op til 75 pCt., og navnlig det finere Sukker, staar til en Told af 12½ Ø., medens Chokolade er sat til 10 Ø., vil i Virkeligheden, selv om man tager Hensyn til Kakaoen og det Sukker, der er i Chokoladen, og da Kakaoen mister omtrent 30 pCt., saa vidt jeg veed, ved Tilvirkningen, Resultatet blive det, at paa hvert Pund Chokolade, der fabrikeres her i Landet, kommer Fabrikanten til at betale det samme i Told af Raastofferne, som denne Chokoladetold paa 10 Øre, som de Herrer have indført ved 2den Behandling og nu lade blive staaende ved 3dje Behandling. Det vil med andre Ord sige, at man berøver disse Fabrikanten fuldstændig den Beskyttelse, de hidtil have haft. Jeg tror, at man er kommen lidt uforsvarende dertil, og at det er meget uretfærdigt over for en enkelt Klasse Fabrikanten, naar Feltarbejdet i øvrigt er, at man skal holde paa Beskyttelse. Jeg haaber, at man ved Sagens Behandling i det andet Ting vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt.